

Όμως αὐτός εἶχε ἄλλου τὸ νοῦ του. Ζητοῦσε ἀφορμὴ νὰ μ' ἀφήσῃ. Κατάλαβα τὴ στενοχώρια του.

— Θέλεις νὰ πηγαίνῃς, τοῦ εἶπα.

Κοῦνησε τὸ κεφάλι του. Δώσαμε ραντεβού, κάπου ν' ἀνταμωθοῦμε ὄξω, σὲ λίγες μέρες.

Μόλις ἀνοίξε τὴν πόρτα γιὰ νὰ φύγῃ, διασταυρωθήκανε δυὸ δυ-
νατὰ φυσήματα μέσα στὴν κάμαρά μου, καὶ τὸ ἀνοικτὸ παραθυρόφυλλο
ἐκλείσε μὲ ὕμνῃ καὶ μὲ κρότο, συντριβοντας τὰ τζάμια του.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

Τ Α Σ Ι Τ Σ Α

Ἡ ἀδερφή μου. Ὅπως εἶχα νὰ λάβω μαντάτα τῆς χρόνια δόξακα μέσα στὸ
μεγάλο πόλεμο, ὕψας σὲ μακρινὰ μέρη καὶ ἐξ αἰτίας τοῦ ἀποκλεισμοῦ τῆς
Ἀνατολῆς, — ἔχοντας κιόλας στὸ νοῦ τὸ πόσο λεπτὰ εἶτανε πλασμένη, κα-
τάντησα πιά νὰ τὴ λογαριάζω μὲ τοὺς νεκρούς. Τὸ παρακάτου ποίημα
γράφῃς μέσα σὲ τέτοια δυστυχία ποῦ ἔδρανε τὴν καρδιά μου : πὼς ποτὲς
πιά δὲ θὰ ξανάβλεπα τὸ ἀγαπημένο πρόσωπό της. Τὰ τελευταῖα χιούρια
τῆς μορφῆς της σβύνουν μέσα μου καὶ πᾶν. Ὁ αἰώνιος ἀφανισμός...
Ἀνόλιστα, γυρίζοντας σιὸ σπίτι μου, τὴ βρῆκα στὴ ζωῆ. Ὁ Θεὸς μὲ
σπλαχνίστη.

Τὰ μεσάνυχτα κάθουμαι μὲ τὸ κεφάλι ἀκουμπισμένο στὸν ἀγκῶνα.
Κατέβα νὰ μοῦ κόψῃς τὴ λύπη, — ἔλα νὰ μιλήσουμε.

Κάνε νὰ ταραχθῇ ὁ ἀγέρας ποῦ βαραίνει ἀπὸ συφορὰ.

Ἐξ φτερά ἔχεις. Δυὸ φτεροῦγες ἀγριοπεριστεριοῦ, ἀσπρότερες ἀπ'
τὸ λαιμό Σου, — κι ἄλλες δυὸ πλουμισμένες μὲ κοκκινάδια, — κι ἄλλο
ἓνα ζευγάρι ποῦ σαλεύουν πάνου ἀπ' τὸ κεφάλι Σου ὅπως τῆς πετα-
λούδας.

Ὡραῖα τὰ μαλλιά Σου, χρυσά, — κι οὔτε μιὰ τριχίτσα μετὰξινῃ
ταράζει τὴν ἀπλὴ ἀσπράδα τοῦ μετώπου.

Ἐλα ! Τὰ χρυσοχρῶμα φτερά Σου ἦθελ' εἶναι γιὰ τὰ θλιμμένα
μου μάτια σὰν ἀνθὶ πλουμιστὸ μέσα σὲ βαθεῖα ἔρημο.

Ἀγκάλιασέ με, τὸν ἀδερφό Σου. — Καὶ δίπλωσέ με μὲς στὰ φτερά
Σου, στὰ πούπουλά Σου, ποῦ ἔχεις ἔξ.

Μὲ τὸ δεξί σκέπασε τὴν καρδιά μου καὶ τᾶλλα, — ἄστα ὅπως κά-
νουν στὸν οὐρανό...

Ἄδερφή μου! Τί μπορεί νάναί σκληρότερο ἀπὸ τοῦτο; Νὰ σβύσης μέσα στὴ φαντασία μου, σὰν τὰ λευκὰ συννεφάκια πού τὰ ξένει ὁ μπάτης, σὲ τρόπο πού δὲν ξέρεις ἂν πραγματικὰ ὑπῆρχαν!..

Κ' εἶμαι κούφιος ἐγὼ τώρα. Εἶμαι οὐρανὸς πού ἡ ἐρημιὰ του δὲν κόβεται ἀπὸ ἄστρο, οὔτε κἂν ἀπὸ φτεράκι πουλιοῦ πού περνᾷ ψηλά.

Σὲ ζητῶ στὰ μάτια ἔλων τῶν κοριτσιῶν,—μὰ εἶναι σκοτάδι ἐκεῖ μέσα.

Ἐσύ, σὲ μιὰ γαλᾶζια πέτρα καθισμένη, σβύνεις πίσω ἀπὸ μαδιὰ πέλαγα.

Πᾶς! ἔσβυσε! Μιὰ φορὰ Σὲ εἶδαν τὰ μάτια μου.

Périgueux.

Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥΣ

Η ΚΛΑΠΑΔΟΡΑ

Πιότφο ἀπὸ τὴν κάμα τῆς Αὐγουστιάτικης νύχτας βάραινε ἀπάνου στὴ χώρα ἡ θλίψη, ἡ συμπόνεση, ἀνακατωμένες μὲ τὴ φρίκη. Κάτου στὸ γιολὸ τὸ κῆμα δὲν ἔτρεχε· καὶ στὸ πιχτὰ νερὰ πού δὲ γλύφανε πιά τις πέτρες τοῦ μουράγιου, μάκραινε ὁ ἦσκιος τοῦ Ἰτς Καλέ, σὰν ἀπάνου σὲ μιὰν ἀσφαλτοστρωμένη πλατεῖα...

Ἐκεῖνη τὴ μέρα, πρὶ σκίαση ὁ Ἥλιος, δεκάξη κεφάλια πέσανε κάτου ἀπὸ τὸ λεπίδι τῆς καρμανιόλας. Δεκάξη ἀγωνίες σουρδήκανε ἀνιάμαλλες, γυμνοπόδαρες, κουρελιασμένες, πρόσωπο θειάφι, ὡς στὸν κόκκινο κρεατόμυλο πού ἄλεσε, ἄλεσε, ἄλεσε. Κι ὅταν ἀνοιξε τὸ μάτι τῆς μέρας, γυάλισε κάτου στὴ γῆς, ὅξω ἀπὸ τις ντάπιες τοῦ κάστρου, στ' Ἀλωνάκι, γυάλισε κάτου στὴ γῆς περίσσιο τὸ αἶμα, μαυροκόκκινο, σκοτωμένο, κι ὁ κόσμος τραβήχτηκε βουβός, μὲ τὰ χεῖλια σφιχτά, κατηφόρισε στὴν κορδέλλα τοῦ Παλαμηδιοῦ, μὲ τὴν ψυχὴ κόμπο δεμένη...

Τώρα βύθισε ὁ Ἥλιος. Ἀπανεμιά. Τὸ γῶμα κι ἡ πέτρα ἀναδίνουν τὴ λαύρα τῆς πνιγερῆς καλοκαιριώτικης μέρας. Στους καφφενέδες τῆς προκουμαίας, γύρω ἀπ' τὰ σιδερένια τραπεζάκια κάθονται ἄνθρωποι ἀμίλητοι. Κι ἂν κάποια χεῖλια σαλεύουν, εἶναι γιὰ νὰ μουρμουρίσουν κάτι θανατερό, σὰν πού ξενυχτοῦν πεθαμένο. Πότε-πότε ἓνα κόμπολοί χτυπᾷ κούφια, μονότονα, μετρῶντας τοὺς πικροὺς λογισμοὺς. Πιὸ πέρα, στὸ μῶλο, πού τ' ἀρσγμένα καίκια στηλώνουν δάσο τὰ κατάρτια τους, ἴδια ἢ νέκρα. Κουλουριαζμένα στὶς πλώρες λουφάζουνε τὰ караβόσκυλλα. Στὶς ταβέρνες δὲ γλεντοῦν χαροκόποι τὰ σαντούρια